

či velitelského postavení, tam to bylo horší, proto na ně bylo vypuštěno více bomb než na každý jednotlivý odpalovač. Navíc díky datovému spojení převzal nyní AWACS kontrolu nad úderem a případně mohl upřesnit zbráním informace ještě za letu.

Dva Gripeny, které se oddělily, se již vracely zpět do formace. Každý o dvě střely vzduch-vzduch lehčí, za to si mohli piloti přimálovat na trup po dvou Mig-29. Čejka si snad k balistickým střelám, sestřeleným před pár týdny, bude moci přidat i siluety čtyř Iskanderů, ale to se dozví nejdříve po letu a jestli vůbec.

Od AWACSu přišla další zpráva. Čtyři bombardéry Tu-22M3 v doprovodu šesti stíhaček S-35S se oddělily v letecké bitvě od hlavní skupiny a míří jejich směrem. Čáslavská letka je jim momentálně nejbližší a může jim odříznout cestu. Na vysvětlování, jak se to stalo, nebyl čas. Pravdou však bylo, že již osm bombardérů stejného typu bylo sestřeleno, jenže ruské letectvo se snažilo nyní ze všech sil odrazit Spojence na severu, a ti tak měli problémy proti ruským stíhačům. Navíc celá jedna letka Eurofighterů stíhala velké Tu-160 a ostatní se jí snažili vytvořit prostor, proto zbylé čtyři Backfiry proklouzly. Už k nim mířily ukrajinské F-16, ale byly podstatně dál. Proto velení vyzvalo Čechy, zda se tohoto úkolu ujmou.

Velitel letky si v rychlosti vše promyslel. Měli početní výhodu, ale zase byli nad nepřátelským územím, nezbývalo jim moc paliva, a hlavně Gripeny byly oproti SU-35S mnohem menší a v manévrovém vzdušném boji by neobstály. Suchoje byly téměř dvakrát tak velké a těžké a měly o polovinu větší výkon. Už chtěl pomalu úkol odmítnout a měl by na to plné právo při výčtu toho všeho. Ale pak si uvědomil, co se stalo v Pardubicích a že úkolem dnešní operace mělo být rozmetat celý útok bombardérů. Pokud by se teď vrátili na základnu, byla možnost, že ukrajinská letka bombardéry nezničí. Ale když by se pokusili o útok, mohli minimálně Rusům dost zavařit a zdržet je a Ukrajinci je pak dodělají.

Další výhoda Čechů však byla ve velení a řízení operace. Ruský A-100, obdoba jejich letounu AWACS, byl zničen už na začátku bitvy a stejně tak pozemní stanice utrpěly dnes další kritické škody.

Proto ruští stíhači budou muset spoléhat jen na své vlastní systémy, zatímco Češi budou dostávat informace dřív, než se dostanou na dostřel, z čehož jim plyne moment překvapení.

Podplukovník Novák tak úkol přijal, ale vyžádal si nové místo přistání. Rychlou kalkulací mu vyšlo, že pokud se mají vydat proti Rusům, nebude jim stačit palivo na domovské letiště. Obratem přišla odpověď se souřadnicemi nového letiště.

V rychlosti rozdělil cíle mezi své piloty a na Čejku připadl jeden z bombardérů. Čtyři letouny ze stíhacího krytí, které se ještě dnes nezapojily do boje, odpálí své střely Meteor na maximální vzdálenost proti Su-35S. Čejka spolu s dalšími třemi z bombardovací skupiny si následně vezmou na starost Tu-22M3. Zbytek bude jako záloha.

Celá letka se stočila na severovýchod. Nepřátelská skupina byla 100 kilometrů východně od Minsku a blížila se. AWACS každému poslal příslušné údaje o jeho cíli, proto počítač i v Čejkově Gripenu věděl, kdy se dostane na dostřel, a předával údaje i střele.

Během chvíle byly na dostřel Suchoje a vylétlo proti nim celkem dvanáct střel.

Z AWACSu vzápětí přišla zpráva, že jen čtyři Su-35S byly sestřeleny. Další dvě pokračují naproti Čechům plnou rychlostí, ale bombardéry se stácejí pryč. Ruští piloti také nebyli úplní hlupáci, přestože byli zasypáni množstvím střel, dvěma se podařilo vymanévrovat a teď se snažili chránit ústup svých větších svěřenců.

Čejka a ostatní museli také přidat, aby se udrželi za bombardéry, jenže tím se zkracovala nebezpečně rychle vzdálenost od ruských stíhaček. Ty už si našly své cíle a k Čechům letěly čtyři střely R-77.

Letka už porušila rádiový klid a podplukovník Novák rozdával pokyny po vysílačce. Gripeny zběsile manévrovaly, aby se vyhnuly střelám, a přitom vypouštěly protiopatření v podobě chaffů a flarů. Ani jedna ze střel nenašla svůj cíl.

To už ale mířily k Suchojům další Meteory, které byly úspěšnější.

Čejka spolu s dalšími se dostali na dostřel bombardérům a na každý vypustili po dvou stejných střelách, které zničily Suchoje. Po chvíli AWACS hlásil zničení všech čtyř Tupolevů.

Letka se začínala pomalu konsolidovat k návratu domů a Čejka si představoval, že snad jím sestřelený bombardér byl tentýž, který vypustil střely na Pardubice. Jenže tohle se možná nikdy nedozví.

O hodinu později přistála celá letka zpět na svém letišti, odkud ráno vystartovala. Museli to však vzít přes bližší polní letiště, kde už na ně čekaly cisterny a rychle je dotankovaly. Čejka předal svůj stroj mechanikům a zamířil s ostatními na vyhodnocení akce.

Zde se dozvěděl, že si opravdu může na trup přidat siluety čtyř ruských Iskanderů a ještě jeden Tu-22M3. Měl z toho upřímnou radost. Dnešek byl úspěšným dnem pro nejen české, ale i spojenecké letectvo. Bohužel v letecké bitvě nad Litvou a Běloruskem, kterou sice Spojenci drtivě vyhráli, přišlo o život mnoho pilotů z jiných evropských národů.

PLZEŇ, ČESKÁ REPUBLIKA

Před domem zastavil Anežčin bílý mercedes. Sotva stihla vypnout motor, vyběhla z auta naproti Honzovi, který na ni čekal u branky. Čekal, že ho obejmě, a místo toho mu skočila bez varování do náruče a začala ho líbat. Musel se tomu smát, ne protože by to bylo vtipné, ale bylo to moc příjemné a hrálo ho u srdce, že ho takhle vítá. Vrátil se z výcviku už včera, ale chtěl věnovat alespoň jeden večer své mamce a bráchovi. Jenže Anežka se ho už nemohla dočkat a trvala na tom, že přijede hned ráno.

Pozdravila se i s Honzovou mamkou a slíbila jí, že jí syna ještě vrátí, než bude muset odjet do Brna k novým služebním povinnostem.

„*Snídal jsi?*“ zeptala se ho, jakmile nastoupili do auta.

„*Sotva jsem se stihl vypravit, než jsi přijela,*“ odpověděl jí s úsměvem.

„*Tak to vím, kam tě vezmu,*“ oplatila mu úsměv a prudce vyjela z parkovacího místa.

Cestou musel koukat na její odhalená stehna v krátkých jednoduchých letních šatech. Když si toho všimla, vzala ho za ruku a položila mu ji na svou pravou nohu.

„*Snad mi z tebe neudělali stydlína.*“

„*To se neboj.*“ Trochu jí stiskl stehno.

Jeli do centra Plzně a Anežka nakonec zaparkovala v Šafaříkových sadech.

„*Je to jen kousek pěšky.*“

„*OK, to je určitě nějaká fancy kavárna, že?*“

„*To ani ne,*“ odpověděla s šibalským úsměvem, zatímco se drželi za ruce.

„*No jasně, ale zvu tě já.*“

„*Dobrá, pane desátníku.*“

Honza dostal ještě včera s koncem základního výcviku hodnost desátníka. Přestože ve výzkumáku, kam měl od pondělí nastoupit, byla nejnižší hodnost rotmistr, dostal výjimku. Nechtěl moc přemýšlet, do jaké míry to bylo válečným stavem a do jaké protekce od pana Vinkláře. Nicméně na září, na které byly posunuty maturitní zkoušky zrušené v květnu kvůli pozastavené výuce, měl také už naplánovanou maturitu. Byť odešel ze školy ve třetím ročníku, věřil, že to zvládne, a hlavně nic potom nebude bránit jeho umístění v armádě.

Došli ke kavárně s francouzským názvem ve Smetanových sadech a usadili se venku, jelikož bylo hezké počasí začátku léta. Z rádia hrála nějaká příjemná jazzová stanice. V parku si hrály děti, se kterými tu byly maminky na procházce. Nějaký pár v důchodovém věku seděl na lavičce a muž předčítal své ženě z knihy. Úplná idylka, říkal si Honza.

Oba si objednali. Anežka jen něco malého, zato Honza si dal to, co mu přišlo jako největší porce z menu. Než jim servírka přinesla pití, začal Anežce vyprávět zážitky z výcviku, jak mu přišly na mysl, a ona ho s upřímným zájmem poslouchala. Pokračoval, i když už upíjel z domácí limonády a ona ho škádlila pod stolem nohou.

Hudba v rádiu najednou utichla a ozval se téměř robotický hlas, nejspíše vygenerovaný umělou inteligencí.

„*Pozor. Pozor. Mimořádné sdělení.*“

Šlo o novinku, kterou vláda zavedla od pondělí. Každá televizní i rozhlasová stanice je zapojena do sdělovacího systému státu